

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. R. N., bytom K., zastúpeného advokátom Mgr. D. L., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 89/97 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. R. N. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2003 doručená sťažnosť Ing. R. N., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. D. L., Advokátska kancelária, B., v ktorej namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 89/97.

Sťažovateľ podal 2. septembra 1997 na okresnom súde žalobu proti žalovanému W. H., spol. s r. o., so sídlom B. o určenie neplatnosti zrušenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe.

Prvé úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci vykonal podľa neho okresný súd až 29. októbra 1998, keď vo veci konajúca sudkyňa nariadila vyzvať žalovaného, aby sa vyjadril k žalobe. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 20. novembra 1998. Sťažovateľ podal 24. júna 1999 prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Podpredseda okresného súdu vo svojej odpovedi na uvedenú sťažnosť konštatoval existenciu prieťahov v konaní. Okresný súd vyzval 9. augusta 1999 sťažovateľa na odstránenie nedostatkov žaloby, čo sťažovateľ splnil 20. septembra 1999. Následne sa konali vo veci tri pojednávania, a to 27. októbra 1999 (vytýčené úpravou sudkyne z 5. augusta 1999), 26. júna 2002 a 25. septembra 2002. Z dôvodov prieťahov v konaní spôsobených nečinnosťou okresného súdu uzatvorili sporové strany 22. októbra 2002 dohodu o sporných nárokoch, aby sa tak vyhli pokračovaniu súdneho sporu, ktorý vykazoval znaky neefektívnosti a v dohľadnej dobe nebolo možné uvažovať o jeho skorom ukončení. Následne na to vzal sťažovateľ svoju žalobu z 2. septembra 1997 späť, na základe čoho okresný súd uznesením č. k. 28 C 89/97-78 z 31. októbra 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2002, konanie zastavil.

Sťažovateľ namieta, že dĺžka uvedeného konania v predmetnej veci (viac ako 5 rokov) nie je ničím odôvodniteľná, a to najmä pokiaľ ide o obdobia od 2. septembra 1997 do 29. októbra 1998 (14 mesiacov), od 20. novembra 1998 do 5. augusta 1999 (9 mesiacov) a od 24. novembra 1999 do 26. júna 2002 (19 mesiacov), čo podľa sťažovateľa predstavuje obdobie 42 mesiacov, ktoré možno označiť ako zbytočné prieťahy v uvedenom konaní z celkovej dĺžky 52,5 mesiaca jeho trvania.

Na základe vyššie uvedených tvrdení sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom o jeho sťažnosti takto rozhodol: *„V konaní medzi žalobcom Ing. R. N., bytom K. a žalovaným W. H. spol. s r. o., so sídlom B. o určenie neplatnosti zrušenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe, vedenej okresným súdom Bratislava III. pod sp. zn. 28 C 89/97, bolo nekonaním Okresného súdu Bratislava III. porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;*

Sťažovateľ má právo na primerané zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Sk (slovom dvestotisíc slovenských korún);

Sťažovateľ má právo na náhradu trov konania.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom (nečinnosťou) okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 89/97.

Ústavný súd poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00).

Z tvrdení sťažovateľa uvedených v sťažnosti, ako aj z listinných dôkazov, ktoré k nej pripojil, vyplýva, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 28 C 89/97 bolo zastavené uznesením okresného súdu č. k. 28 C 89/97-78 z 31. októbra 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. decembra 2002. Sťažnosť sťažovateľa z 29. januára 2003 bola ústavnému súde zaslaná v ten istý deň (29. januára 2003) a doručená 3. februára 2003.

Sťažovateľ sa teda ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov domáhal až v čase, keď k porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K tomuto rozhodnutiu sa podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003

Odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka

1. Pripájam toto odlišné stanovisko k uzneseniu senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 64/03 z 26. februára 2003, ktorým bola odmietnutá ako oneskorene podaná sťažnosť Ing. R. N. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 89/97, pretože nesúhlasím ani s výrokom tohto uznesenia a ani s jeho odôvodnením.

2. Ústava a zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) poznajú tieto formy, ktorými môže dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd:

- právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah [čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy; § 49; § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2; § 52 ods. 2 a 3; § 53 ods. 3; § 54; § 56 ods. 1, 2, 6 a 7 zákona o ústavnom súde],
- nečinnosť [čl. 127 ods. 2 druhá veta ústavy; § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Označené ustanovenie spája lehotu dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu s právoplatnosťou rozhodnutia, s oznámením opatrenia alebo s upovedomením o inom

zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa. Túto lehotu však treba vymedziť aj vo vzťahu k nečinnosti, ktorá je špecifickou formou porušenia základných práv a slobôd.

Pri základnom práve na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ide o nečinnosť (zbytočné priet'ahy) v rámci konania štátneho orgánu vrátane súdu. Významným je preto vlastne konanie poznačené nečinnosťou. Označené základné právo sa realizuje zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. II. ÚS 26/95 a I. ÚS 81/02), resp. vydaním takéhoto rozhodnutia v primeranej lehote (napr. III. ÚS 191/02).

Konanie poznačené nečinnosťou je ústavný problém, ktorý môže byť aktuálny už v priebehu konania. Nečinnosť ako ústavná vada konania môže mať význam k časti konania a tiež ku konaniu ako celku (do jeho právoplatného skončenia). Skončenie konania právoplatným rozhodnutím má preto z hľadiska lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde taký istý význam ako právoplatnosť rozhodnutia, oznámenie opatrenia alebo upovedomenie o inom zásahu, to znamená, že môže byť právnou skutočnosťou, od ktorej táto lehota začína plynúť. Napokon, keď možno nečinnosť ako ústavnú vadu časti konania namietat' na ústavnom súde už v priebehu konania, niet dôvodu, aby nebolo možné namietat' na ústavnom súde aj nečinnosť ako ústavnú vadu celého konania (logicky len po jeho skončení) v lehote dvoch mesiacov od jeho právoplatného skončenia.

3. Na základe uvedeného preto podľa môjho názoru v tomto prípade sťažnosť podaná na pošte 29. januára 2003, ktorou bolo namietané porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súdnom konaní, ktoré právoplatne skončilo 3. decembra 2002, bola podaná v lehote dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a keďže sťažnosť spĺňala aj ostatné všeobecné a osobitné zákonné náležitosti, mala byť pri predbežnom prerokovaní prijatá na ďalšie konanie.

V Košiciach 26. februára 2003

